

АЛЕКСАНДАР МИЛАНОВИЋ

НЕКРОЛОГ

На вест о смрти Аце Јовановића, како су Професора звали на целокупном српском културном простору, медији су пренели сажете биографске детаље и општа вредновања: преминуо је значајан тумач српске књижевности, али и велики зналац историје целокупне српске културе: њене уметности, науке и образовања. Није, у сажетим форматима, било времена да се каже – а треба рећи – још једном: да је Професор био **верник** и **ходочасник**, који је хришћански принцип саборности преносио из цркве у световну културу, окупљајући око себе и вршњаке и, нарочито, млађе, а све на ползу нашег народа; да је био **родољуб** старинског кова, којем је родољубље било водич и у приватном животу и у културном деловању; да је био **педагог** и **просветитељ**, јер су васпитање и образовање били централни појмови и вредности Професоровог живота, будући да је васпитању и образовању своје деце, својих ђака и својих студената посветио живот.

Професорово просветитељско деловање одвијало се у Првој београдској гимназији, Педагошкој академији, Филолошкој гимназији, на Учитељском факултету – на којем је био професор, управник Катедре за српски језик, књижевност и методику наставе и декан, у Националном просветном савету, где је био председник, и у Научно-образовно-културном центру „Вук Караџић” у Тршићу, где је био председник Програмског одбора. И свуда где је деловао био је безгранични **посвећеник**: о томе сведоче бројне књиге, уређени научни зборници, организовани научни скупови, али пре свега заиста бројни заувек захвални ученици, студенти и колеге. А да посвећеност раду и младима заиста није имала граница, потврђује и податак да је и пред сâм крај живота, из болнице до детаља управљао организацијом презентације ђачких радова.

У научном приступу књижевности и култури, али и у свакодневном животу, непрекидно се враћао традицији схваћеној као жива прошлост и као основ за модерност. Имао је бескрајно, како ми је записао у једној посвети, „поверење у поезију и њену моћ да нас обасја и мења”. Веровао је у чудотворну моћ књижевности и културе. За обележјима српске и светске културе трагао је и као велики **заљубљеник** у путовања, али и у родне Ратаре. Као ретко где данас, у његовом животу спојиле су се основе свѣт-, из речи *свейлосѣ*, и свет-, из речи *свейш*: писао је о светлости старијој од несреће, о поезији као обасјању смисла, али и о молитвеном шапату, духовном патриотизму, о стварању песме као стварању света, о песничком опелу и песничкој литургији.

Господ му је даровао породичну срећу, а породица му је у сваком тренутку била изнад свега: са супругом Радмилом одгојио је децу Николу и Јелену, а они су му подарили петоро унучади: Теодору, Анастасију, Тару, Константина и Еву, његову највећу срећу. Породици, а нарочито унуцима, посвећивао је све слободно време.

Поносан сам што сам био Професоров млађи колега и сарадник, његов сапутник у Хиландару, Риму, Бечу, Прагу, Цариграду, Солуну, по многим српским градовима, селима и манастирима, а надам се да сам био и његов пријатељ.

Писао је и о љубави јакој као смрт. Сада знамо да постоји и јача љубав. Нека му је вечна слава!